

Mūsų, kaip misionierių, paskirtis

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas

Seminaras naujiems misijų prezidentams, 2008 m.

Pamąstykite, kuo į misionierišką paskirtį orientuotas misionieriškas darbas skiriasi nuo į misionierišką veiklą orientuoto misionieriško darbo:

1) Paskirties motyvuojami misionieriai žmones moko taip, kad padėtų jiems nuoširdžiai suprasti Evangeliją ir kodėl bei kaip šie turėtų atgailauti. Jei misionierių dėmesio centre yra ne jų paskirtis, tai jie mokys tik tam, kad pravestų tam tikrą pamokų skaičių per savaitę. Tokiu atveju pamoką jie tiesiog išdėstys, bet neįsiklausys į besidominčiojo mintis ir jausmus ir nereaguos į juos. Jie tiesiog dalinsis informacija, o ne siūlys išgelbėjimą, o tai besidominčiajam (ir pačiam misionieriui) yra dvi visiškai skirtingos patirtys.

2) Savo paskirtį užmirštantys misionieriai „burnas atveria“ ir į ieškojimo veiklą įsitraukia tam, kad savo mokomųjų sąrašą užpildytų tam tikru skaičiumi žmonių, o ne kad siektų Dvasios ir įsiklausytų į Ją, idant suprastų, kas jiems kalbant jaučia Dvasią. Paieškos bus sutelktos į skaičius, be užuominos į atsivertimo potencialą.

3) Omenyje neturint misionierių paskirties, dienos tvarkaraštis tampa paprasčiausiu grafiku arba susitikimų kalendoriumi. Tačiau tą paskirtį turint omenyje, dienos tvarkaraštis taps įrankiu tikrai išsiaiškinti, atsiminti ir įvykdyti tai, ko reikia norint pasiekti rezultatą, t. y. atsivertimą ir krikštą, ir tai būtų daroma atsižvelgiant į kiekvieną besidomintįjį atskirai. Priešingu atveju misionierius greičiausiai pakliūs į mąstymo, kad jo sėkmės matas yra užimtumas, spąstus.

4) Savo paskirtį įsisąmoninęs misionierius kasdien lauks galimybės sotintis Dievo žodžiu, nes jo studijavimas turės tikslą. Jis ieškos atsakymų tiek į besidominčiojo, tiek ir į savo paties

sielos klausimus. Jis ieškos informacijos apie tai, kaip mokyti ir vesti besidominčiuosius atgailos keliu. Neįsąmoninęs šios paskirties misionierius greičiausiai ne taip entuziastingai žiūrės į asmenines studijas ar studijas su porininku. Nors tam ir skirtų laiko, jis neturės užsidegimo, vėliau galėsiančio jo mokymą prisotinti apreiškimo ir pranašystės dvasios. (Žr. Almos 17:2–3; 43:2; DS 11:21, 25–26.)

5) Misionierius gali formaliai kviesti žmones lankytis Bažnyčioje, nes tiki, kad misionieriai būtent tai ir turi daryti. Tačiau, jei misionieriaus širdyje liepsnos jo paskirtis, tai jis supras, kad besidominčiajam dalyvavimas Bažnyčioje yra būtinas tam, kad imtų labiau trokšti krikštytis ir dėtų pamatą iki galo išverti Evangelijos sandoroje. Su galutiniu tikslu omenyje kvietimas lankytis Bažnyčioje atrodys svaresnis, aiškinimas apie garbinimą Šabo dieną ir apie tai, ko tikėtis PDS sekmadienio pamaldose, bus kitoks, o misionierių žodžius lydinti dvasia turės tokios įtikinančios galios, kokios neturėtų kitu atveju.

Prašome neignoruoti vadovėlio *Skelbti mano evangeliją* pirmojo skyriaus ir jo klausimo: „Kokia mano, kaip misionieriaus, paskirtis?“ Jei misionieriai įsisąmoninęs apeigų ir principų, vedančių žmones pas Kristų per sugrąžintąją Evangeliją, paskirtį, tai jie supras, kad misionieriškas darbas nėra programa, tai yra motyvas – Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios motyvas. Jie supras, kad yra ne pardavėjai ar specialistai, o dievišką įgaliojimą ir pavedimą turintys teisumo mokytojai. Jie supras, kad pasaulis apmokančios malonės ir išgelbėjimo negaus kitaip, kaip tik per juos ir jų atstovaujamą Bažnyčią, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Jie supras, koks yra jų ryšys su šiuo darbu, ir puikiai rūpinsis savo Tėvo reikalu. Kaip ir Mozijo sūnūs, jie mokys „su galia ir įgaliojimu iš Dievo“ (Almos 17:3).

Diskusijos klausimai

1. Kaip misionierius gali nuspręsti, ar jo veiklą motyvuoja misionieriaus paskirtis?
2. Kaip susitelkimas į misionieriško darbo paskirtį gali paveikti jūsų kasdienes misionieriškas veiklas?
3. Kaip paskutinė pastraipa padeda jums suprasti amžinąjį pobūdį to, ką veiksate būdami misionieriumi?

